

ไฟป่า (FOREST FIRE)

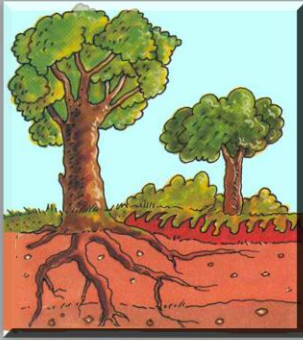
นิยามของไฟป่า

“ไฟป่า” หมายถึง “ไฟที่เกิดจากสาเหตุใดก็ตามแล้วลุกลามไปได้โดยอิสระปราศจากการควบคุมทั้งนี้ไม่ว่าไฟนั้นจะเกิดขึ้นในป่าธรรมชาติหรือสวนป่า”

แบ่งไฟป่าออกเป็น ๓ ชนิด

๑. ไฟใต้ดิน (Ground Fire)

คือ ไฟที่เผาไหม้เชื้อเพลิงที่ทับถมอยู่ในดิน ยากต่อการมองเห็นและการดับ ไฟชนิดนี้มีเกิดขึ้นบริเวณป่าพรุในภาคใต้ของไทยเป็นไฟที่ตรวจพบหรือสังเกตพบได้ยากที่สุด และเป็นไฟที่สร้างความเสียหายให้แก่พื้นที่ป่าไม้มากที่สุด เพราะไฟจะไหม้ทำลายรากไม้ ทำให้ต้นไม้ใหญ่น้อยทั้งป่าตายในเวลาต่อมา ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นไฟที่ควบคุมได้ยากที่สุดด้วย ไฟใต้ดินโดยทั่วไป มักจะเกิดจากไฟผิวดินก่อนแล้วลุกลามลงใต้ผิวดินพื้นป่า

๒. ไฟผิวดิน (Surface Fire)

คือไฟที่ไหม้ลุกลามไปตามผิวดิน โดยเผาไหม้เชื้อเพลิงบนพื้นป่า ไฟชนิดนี้เป็นไฟที่พบมากที่สุด และพบโดยทั่วไปในแทบทุกภูมิภาคของโลก ความรุนแรงของไฟจะขึ้นอยู่กับชนิดและประเภทของเชื้อเพลิง โดยทั่วไปไฟชนิดนี้จะไม่ทำอันตรายต้นไม้ใหญ่ถึงตาย แต่จะทำให้เกิดรอยแผลไฟไหม้ ซึ่งมีผลให้อัตราการเจริญเติบโตของต้นไม้ลดลง คุณภาพของเนื้อไม้ลดลง ไม่มีรอยตำหนิและทำให้ต้นไม้อ่อนแอจนโรคและแมลงสามารถเข้าทำอันตรายต้นไม้ได้โดยง่าย สำหรับประเทศไทย ไฟป่าส่วนใหญ่จะเป็นชนิดนี้

๓. ไฟเรือนยอด (Crown Fire)

คือ ไฟที่ไหม้ลุกลามจากยอดของต้นไม้ หรือพุ่มต้นหนึ่งไปยังยอดของต้นไม้ หรือพุ่มไม้อีกต้นหนึ่ง ส่วนใหญ่เกิดในป่าสนในเขตอบอุ่นไฟชนิดนี้มีอัตราการลุกลามที่รวดเร็วมาก และเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับสำหรับพนักงานดับไฟป่า

สำหรับประเทศไทย โอกาสเกิดไฟเรือนยอดเป็นไปได้ยาก ทั้งนี้เนื่องจากสภาพภูมิอากาศ ที่มีความชื้นค่อนข้างสูง ประกอบกับชนิดไม้ป่าส่วนใหญ่ลำต้นไม่มีน้ำมันหรือยาง ซึ่งจะทำให้ติดไฟได้ง่ายเหมือนไม้สนในเขตอบอุ่น อย่างไรก็ตามในภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งมีการปลูกป่าสนสามใบอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานาน จนในปัจจุบันต้นสนเจริญเติบโตจนเรือนยอดแผ่ขยายมาชิดติดกัน ดังนั้นหากเกิดไฟไหม้ในส่วนป่าดังกล่าวในช่วงที่อากาศแห้งแล้งอย่างรุนแรง โอกาสที่จะเกิดเป็นไฟเรือนยอด ก็มีความเป็นไปได้สูง